

ДѢТИНСКИ ГОДИНИ

(Спомени, отъ Левъ Толстой — за юноши)

Честити, честити, невъзвратими дѣтински години! Какъ да не ги обичашъ, какъ да не тѣжишъ, като си спомнишъ за тѣхъ?

Натичалъ си се, наскачалъ си се до насита, ето седишъ, било около масата, било на своето малко високо кресленце; вече е късно, отдавна си си изпилъ чашката млѣко съ захаръ, сънъ налѣга очитѣ ти, ала не мръдвашъ отъ мѣстото си, сѣдишъ и слушашъ. И какъ да не слушашъ? Мамичка приказва съ нѣкого, а звуцитѣ на нейния гласъ сж тѣй сладки, тѣй привѣтливи. Само тия звуци тѣй много говорятъ на моето сърдце! Съ замжглени вече отъ

— Ти пакъ ще заспишъ, Николчо! — дума ми мамичка. — Добрѣ би било да си отидешъ и си легнешъ.

— Не искамъ да спя, мамичко, — ще ѝ отговоришъ, и неясни, но сладки мечти изпълнятъ въображението, здравъ дѣтски сънъ склопи клѣпачитѣ и слѣдъ минута се забравишъ и спишъ до тогава, докато те не разбудятъ. Чувствувашъ, случвало се е, въ съня, че нѣкоя нѣжна ржка те побутва: само по допирането я узнавашъ, и още въ съня си неволно уловишъ тая ржка и силно-силно я прилѣпшиш до устнитѣ си.

дрѣмка очи азъ вторачено гледамъ на нейното лице, и изведнажъ тя започва да ми става сѣ по-малка и по-малка, а лицето ѝ — по-малко отъ копче; но то ми е сѣ тѣй ясно: виждамъ какъ тя погледна на мене и ми се усмихна.

Азъ ставамъ, поправамъ си краката и удобничко си се настанявамъ на креслото.

Ето вече всички сж си разотишли; една свѣщъ гори въ гостната, маминка рече, че тя сама ще ме разбуди; тя е, която е приседнала на креслото, на което азъ спя, и ме поглажда съ своята нѣжна ржка по моитѣ косици, а надъ ухото ми звучи милъ познатъ гласъ:

— Стани, душичка; врѣме е вече да спишъ.

Ничии равнодушни погледи не я стѣсняватъ: тя не се бои да излѣе върху ми всичката си нѣжностъ и обичъ. Азъ не мърдамъ, но още по-силно цѣлувамъ нейната ржка.

— Ставай вече, ангелче.

Тя съ другата ржка ме улавя за шията, и прѣститѣ ѝ бърже се движатъ и ме гадаличкатъ. Въ стаята е тихо, полутъмно; нервитѣ ми сж възбудени отъ гжделичкането и разбуденето; маминка седи до мене близо; тя ме задиря; азъ чувствувамъ нейния джхъ и слушамъ гласа ѝ. Всичко това ме подбужда да скокна, да се мѣтна на шията ѝ, да притисна